

De auto van ma Hasselman en huizenjacht

Alessandro trekt de gordel voor zijn borst langs en klikt hem vast. Vervolgens draait hij de contactsleutel om en drukt op een rood knopje dat zich

linksonder op zijn stuur bevindt. Achter hem klinkt plotse-
ling een ronkend geluid.

Alessandro drukt met zijn voet het gaspedaal kort diep in. Waar zojuist nog een ronkend geluid klonk, brult de motor het nu kort en hees uit.

Tussen de hoge coniferen door ziet hij z'n moeder voor het kleine kamerraam verschijnen. Ze schudt afkeurend haar hoofd.

De lippen van Alessandro krullen. Snel duwt hij op een van de hendels aan het stuur, zodat de auto in z'n achteruit schakelt, en drukt het gaspedaal dan beduidend voorzichtiger in. Het grind van het oprijpad voor het huis knarst onder de brede wielen van de rode bolide.

Alessandro kijkt naar links en naar rechts. Niets te zien. De sportwagen rolt de weg op. Dan duwt hij op de andere hendel aan het stuur. De Ferrari F 340 Spider rijdt rustig de straat uit.

Voor het raam kijkt ma Hasselman haar zoon na totdat hij met haar auto om een bocht is verdwenen.

Even voorbij de bocht slaat hij rechtsaf. Hij rijdt nog steeds binnen de bebouwde kom en houdt zich keurig aan de maximumsnelheid. Het is nog prachtig weer, deze laatste dagen van

september. Alessandro heeft de elektrisch bedienbare, linnen kap geopend en geniet van de wind die door zijn halflange, bruine haar waait. Een eindje verder slaat hij nog eens rechtsaf en laat het dorp achter zich. Even drukt hij het gaspedaal wat dieper in. Het gegrom achter zijn stoel klinkt als de brul van een wild dier.

Hij kijkt in de binnenspiegel en ziet een donkere auto achter zich die heel snel kleiner wordt. Alessandro geniet. Zijn lippen krullen opnieuw.

Dan laat hij het gas weer los. Hij wil het niet te gek maken. Ma zal niet blij zijn als er weer een brief uit Leeuwarden in de bus valt.

Trouwens, hijzelf ook niet. Hij is al één punt kwijt op z'n rijbewijs. En daarbij is het haar auto, bedenkt hij.

'Nou, nou, nou ...' zegt de man naast de bestuurder. 'Die heeft er zin in.'

'Kun je doen met zo'n speeltje onder je achterste', reageert zijn buurman.

'Patsertje', vindt de eerste.

'Gaat nogal ... maar dat is voor ons geen probleem', grijnst de bestuurder van de zwarte Golf.

'Maar zo meteen ben je hem kwijt. Zo'n bak kun jij met je Golfje nooit bijhouden.'

'Is ook helemaal niet nodig.'

'Oh ... Waarom moesten we hem deze middag dan zo nodig in de gaten houden?'

'We hoeven alleen maar te weten of-ie daadwerkelijk weg

is. Deze gast heeft nogal vaste gewoonten, dus ik weet waar meneer naartoe rijdt. Let maar eens op.'

'Jij zult het wel weten', bromt de man naast de bestuurder.

Op een rotonde slaat de Golf meteen rechtsaf en rijdt door tot de eerstvolgende verkeerslichten. Juist daarvoor zien ze de rode Ferrari de A27 al opdraaien.

'Daar gaat-ie', wijst de man naast de bestuurder.

De bestuurder reageert niet en stopt voor het rode licht.

'Hier moeten we rechtsaf', zegt Timo tegen zijn vriendin, die naast hem zit. Hij zet zijn richtingaanwijzer aan en slaat af. 'Het is een doodlopende zijweg van de Parklaan. Rob heeft hier ook nog gewoond.'

Marjon kijkt nieuwsgierig om zich heen.

'En dan zal dit 'm zijn', vervolgt Timo.

'Ja, het lijkt in ieder geval veel op de foto's', reageert Marjon. 'Kijk, er staat een bord in de tuin.'

'Ja, precies wat ik al vermoedde. Recht tegenover het huis waar Rob gewoond heeft', wijst Timo.

'Maar ik zie nog geen makelaar ...' zegt Marjon.

Timo kijkt op zijn horloge. 'Wij zijn ook tien minuten eerder dan was afgesproken. Hij zal zo wel komen.'

Nog voor tien minuten zijn verstreken stopt er een autootje achter hen.

'Daar heb je hem', zegt Timo.

'Hoe weet je dat?'

'Ik zie het aan het logo op de auto.'

Er stapt een man uit en Timo opent eveneens zijn portier.

De man neemt hen onderzoekend op en vraagt: 'Zandstra?'
'Klopt', antwoordt Timo, 'dan bent u de makelaar.'

'Ernst van der Heijden', stelt de man zich voor en hij geeft Marjon, die ondertussen ook is uitgestapt, eveneens een hand.

'Kom verder. Wat een heerlijk weer nog, hè?' Ernst loopt voor hen uit en diept een sleutel op uit zijn colbert. Hij steekt hem in het voordeurslot van de tussenwoning, wringt even wat en opent dan de deur.

'Niet veel gebruikt de laatste tijd, lijkt me', zegt Timo.

'Klopt', antwoordt Ernst. 'De vorige bewoners zijn er al bijna een jaar uit.'

In de deur draait hij zich om. 'Welkom!'

Marjon en Timo lopen naar binnen. Ernst doet de deur achter hen dicht. Via een halletje komen ze in de kamer. Hun voetstappen klinken hol op het laminaat in de lege kamer. Het ruikt er een beetje muf. Toch heeft Timo onmiddellijk een thuisgevoel. Het oude huis van Rob had precies dezelfde indeling. Hij had het altijd gezellig gevonden bij zijn broer.

De zon schijnt via het achterraam naar binnen en maakt de lege ruimte wat vrolijker.

'Je ziet het', zegt Ernst, 'de woning is netjes onderhouden. Alles zit keurig in de verf.' Hij loopt even door naar achteren en wijst de open keuken in. 'De keuken ziet er ook nog piekfijn uit.'

Ernst opent een meegenomen map. 'Even zien ... de keuken is nog maar drie jaar oud.'

Als ze vervolgens naar de achterkamer lopen, stoot Marjon Timo aan. 'Precies zoals op de foto's ...' fluistert ze.

‘Wat dacht je’, grijnst Ernst, ‘dat we een andere keukenfoto op de website zouden zetten dan de echte?’

‘Nee ...’ bloost Marjon, ‘maar eh, een foto geeft soms een vertekend beeld.’ Ze loopt naar de keuken en strijkt even over het blad. ‘Als nieuw!’

Timo is blij dat Marjon ook enthousiast is.

‘Jullie komen allebei hier vandaan?’ vraagt Ernst.

‘Ik wel. Marjon niet. Die komt uit Hoogvliet.’

‘En die volgt gewillig haar toekomstige man, zoals je ziet’, rijmt Marjon erachteraan.

Ernst glimlacht. ‘Jullie werken ook hier in de buurt?’ vraagt hij.

‘Ik wel’, antwoordt Marjon. ‘Ik sta hier in het dorp voor de klas.’

‘En ik werk sinds kort weer in de buurt. Op Rotterdam Airport om precies te zijn.’

‘Bij een luchtvaartonderneming of zo?’ vraagt Ernst nieuwsgierig.

‘Nee, ik ben piloot op een traumaheli. Eerst vloog ik vanaf Groningen. Daarna was ik een tijdje in Amsterdam en sinds kort werk ik hier vlakbij, op de luchthaven Rotterdam. Er was een plaats vrijgekomen waar ik dankbaar gebruik van heb kunnen maken.’

‘Inderdaad’, vindt Ernst. ‘Groningen is niet naast de deur. En daar ging je iedere dag naartoe?’

‘Nee hoor. We vliegen maar drie diensten achter elkaar’, antwoordt Timo. ‘En dan bleef ik daar slapen.’ Hij kijkt even naar Marjon en geeft haar een knipoog. ‘We hebben afgesproken

dat, zodra ik dichterbij zou gaan werken, we op huizenjacht zouden gaan en daarom zijn we nu hier.'

'Precies', reageert Ernst. 'En wat is je eerste indruk?'

'We hebben nog niet alles gezien in dit huis, maar tot nu toe niet slecht', moet Timo toegeven.

Marjon knikt instemmend.

'Laten we dan meteen maar boven gaan kijken', zegt Ernst. 'Overigens, hebben jullie je al laten informeren over een eventuele hypotheek?'

'We zijn inderdaad eerst bij een bank geweest om te zien hoever we kunnen gaan. En we kijken dus alleen naar huizen die binnen ons budget passen.'

'Heel verstandig', vindt Ernst.

Boven zijn drie slaapkamers en een badkamer. Ook daar ziet alles er nog piekfijn uit. Er is zelfs een vaste trap naar de derde etage. Daar is ook nog een kamer met dakkapel.

Marjon kijkt haar toekomstige wederhelft eens aan. Haar ogen glimmen en ze knikt goedkeurend.

Nadat ze een halfuurtje alles goed hebben bekeken, zegt Timo: 'Oké, we hebben het gezien. We willen er nu over nadenken. Is het goed dat ik deze week nog bericht stuur of we verder willen?'

'Is prima', antwoordt Ernst. 'Bespreek het rustig met elkaar en laat het me daarna maar weten.'

Ernst geef Timo zijn visitekaartje en na een korte handdruk verlaten ze het huis.